

TÜRK SAVAŞ SANATLARI

Bir önceki yazımda, kendilerini yani milli karakterlerini, kültürlerini, dillerini ve inanç değerlerini dünyada savaş sanatları ile tanıtan, Çin, Japonya, Kore ve Tayland'ı ifade ettikten sonra, paragrafımız şöyle idi;

M.Ö. 12 bin yılında kendilerini tamgalarla ifade etmeye başlayan, 10 binli yıllarda OK ve ON iki ÖN-TÜRK boyu olarak bir arada yaşamaya başlayıp ilk birliği kuran, 8.500 -1517 yılları arasında inanç ve kültür birlikteliğiyle yasaları olup devlet çatısı altında birleşen, 1517 – 879 yılları arasında sınırlarını Kore denizinden Kafkasların doğusuna, doğu Anadolu' ya kadar genişletecek daha güçlü bir devlet yapısını gerçekleştiren, 879 yılında İstemi Kağan ile devletin adına ilk kez Türük (Türk) diyerek, M.S. 580 yılına kadar ayakta kalan, 9. yüzyılda «El-Hakaniyyet-üt Türk (Karahanlılar) la başlayıp, M. Kemal Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyeti ile günümüze kadar sayısız zaferlerle, fetihlerle, gelen, çağ kapatıp çağ açan Türk Milletinin kendine ait bir savaş sanatının olmayışı düşündürücü değil midir?

Bu soruyu lütfen unutmayınız. Bugün dünyada savaş sanatlarının atası olarak kabul edilen Çin (!), kadim medeniyet olarak bilinen Çin (!) gerçekten bu ifadeleri hak ediyor mu? Hakikat böyle mi?

Bu alanın, yani savaş sanatlarının uygulayıcılarından biri olarak şahsımın da tereddütsüz yıllarca kabul ettiği bir olgu olmuştur bu genel kabul. Çin savaş sanatlarının doğduğu, Japonya, Kore, Tayland gibi ülkelere de ilham kaynağı olan “Shaolin Temple (Shaolin Mabedi)” nin çok ayrı ve özel bir yeri vardır. Bu mabet 21. yüzyılda bile hala özelliğini ve önemini korumaktadır.

Silahsız, kişinin el ve ayaklarıyla kendini savunabilmesinin teknik, taktik, stratejik bir boyutu olan bu savaş sanatlarında bir anlamda sınırsız imparatorluk boyutuna gelen bu ülkeler, tahmin edemedikleri başarıları yakalayınca, bu alanı daha sıkı kullanmak, milli getirilerinin devamı için bu seferde silahlı savaş sanatları alanına el atmışlardır. Sopa, kılıç, kargı (mızrak), ok gibi silahların kullanımında da yeni çalışmalar yaparak savaş sanatları alanına başkalarının girmesine izin vermemek için çabalamaktadırlar. Ama hala Çin “savaş sanatlarının atası” olarak yerini korumaya devam etmektedir. Çünkü Japonya, Kore ve Tayland çıkış noktalarının, ilham kaynaklarının Çin olduğunu kabul ettikçe Çinin bu saltanatı devam edecektir. Ama değişmez, değiştirilmez değildir.

Ya gerçekte Çin, savaş sanatlarının atası değilse? Eğer böyle bir tez ortaya konabilir ve belgeleriyle kanıtlanabilirse, Çin’in saltanatı sona erecek, ilham kaynağı olduğu ülkeler (Japonya, Kore) için de bir fırsat olacak, kendilerini gerçek medeniyetin sahiplerinin yanına koyacaklardır.

1990’ lı yıllarda Uzak Doğuda (Japonya, Kore, Çin, Tayland, Singapur) geçirdiğim 5 yıl boyunca uzak doğu ülkelerinin savaş sanatlarına verdiği önemin daima arka yüzünü görmeye, anlamaya çalıştım. Ülkeme döndüğümde İslam öncesi Türk tarihiyle ilgili birçok tarihinin kitaplarını inceledim, araştırdım. Dünya klasiklerine giren, hatta birçok ülkenin askeri okullarında okutulan Sun Tzu’nun “Savaş sanatı” kitabını birkaç kez okuyarak çıkış yolları aradım ama maalesef bir çıkış noktası bulamadım. Hele tarihçilerimizin Çin kaynaklarına önem atfetmesi, Çin’in tarihi arşivlerine değer vermesi, Çin’in, savaş sanatları alanında temel kaynak, “atası” olması pozisyonunu daima güçlendirdi.

Dünyanın bu kabulüne razı gelmekten başka çare kalmadığı, beyhude bir çaba kanısına vardığım ve vazgeçtiğim 1998 yıllarında Sayın Kazım Mirşan’ın Türk tarihiyle ilgili çalışmalarını neşrettiği kitaplarına rast geldim. Onun ortaya koyduğu Türk tarihi, okuduğum birçok geleneksel Türk tarihi araştırmalarından tamamen farklı gerçekler ortaya koyuyordu. Sayın Mirşan’ın ortaya koyduğu çalışmaların, Amerikalı genetik uzmanı Dr. Spencer Wells’in çalışmalarıyla örtüştüğünü gördüm.

Artık orta Asya tarihi değişmişti. “Kadim Çin medeniyeti anlayışı” yerini kadim Türk medeniyetine bırakmıştı. Bu gerçek benim önümü açtı, daha çok heyecanlandırarak araştırmalarımaya devam ettim.

Türkiye Cumhuriyetin de bir ilke, Türk Milletinin onur duymasına, söz konusu ülkelerin savaş sanatlarına taassupla, duygusallıkla bağlı olan Türk gençlerinin ilgisine vesile olmak için yollara düştüm.

Ortaya koymaya çalıştığım tez ile artık, “savaş sanatlarının atası Çin” değildi. Bu cümleyi yazabilmek bile insana şiddetli bir huzur ve mutluluk vermekteydi.

Çin’in savaş sanatlarının atası olup olmadığını anlamak için Çin’in Asya tarihindeki yazısıyla başlayan varlığını iyi bilmek gerekir. Çin’in arşivlerini dünyaya açmayışını iyi anlamak gerekir. Medeniyetin atası olmak demek, bulunduğu coğrafyada beraber bulunduğu milletlerin tarihini, gelişmesini, medeniyet olmasına sebep olabilecek kadar lokomotif, örnek model bir millet olmak demektir. Medeniyet olmak, gelişmiş yazı sistemi ve dil ile başlar. Peki gerçekten Çin kadim bir medeniyet midir? Kaleme aldığım bu yazıda özellikle Sun Tzu’nun “Savaş sanatı” eserinin uydurma olduğunu ortaya koymaya çalışıyorum.

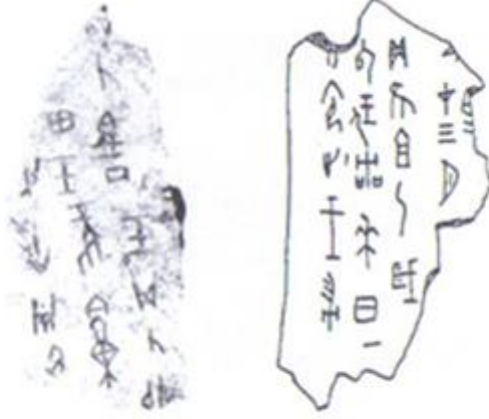
“Bugünkü Çin’de pek çok dil ve lehçe bulunuyor. Bunlar birbirinden çok farklıdır. Örnek olarak, bir Kuzey Çinli bir Kantonluyu anlayamaz. Ancak her söze bir işaret tekabül eden Çin yazısı türlü dil ve ağızlarda konuşan Çin halkının birbirleri ile anlaşabilmelerini mümkün kılmış bulunuyor. Çünkü bu yazıdaki işaretler, sesleri değil, kavramları ifade etmektedirler. Buna göre aynı bir yazı işareti (ideografik sembol) iki ayrı dilde başka başka şekillerde okunsa bile, onun ifade ettiği anlam aynıdır. Buna göre başka başka dillerde konuşan iki kişi yazı aracılığı ile anlaşabilirler.

Bu örneği daha anlaşılır hale getirebiliriz.

<p style="text-align: center;">武 術</p> <p>Çince WU SHU Japonca BU JUTSU</p>	<p>Çince ve Japonca hatta Koreliler de KANJİ denilen bu yazı sistemini kullanırlar. Yazılışı aynı olmakla beraber telaffuzları farklıdır. Ancak bu yazıyı gören Çinli’ de, Japon’ da ve Koreli’ de anlamının ne olduğunu bilirler. Çince WUSHU olarak telaffuz edilen bu sözcük, Japonca da aynı anlamda olmasına rağmen, BU JUTSU olarak okunur. Yani her iki dile anlamı şudur, askeri, silahlı kuvvetler sanatı-ustalığı, yani, harp sanatı anlamına gelir.</p>
<p style="text-align: center;">功 夫</p> <p>Çince KUNG FU Japonca KOO FU</p>	<p>Çince KUNG-FU okunan bu yazı, Japonca KOO - FU olarak okunur, anlamı, liyakat, meziyet, muvaffakiyet, başarı, tesir, etki anlamlarında kullanılır. Çince FU sözcüğü, Japoncada da FUU (FU) olarak okunur, koca, adam, anlamlarında kullanılır. Yani, başarının, liyakatin meziyetin adamı, demektir.</p>
<p style="text-align: center;">太 極</p> <p>Çince TAI CHI Japonca TAI KYOKU</p>	<p>Çince TAICHI olarak okunan bu sözcük, Japonca yine TAI, anlamı yüksek, ulu, büyük, derin, engin anlamlarında kullanılır. CHI sözcüğü ise KYOKU olarak okunur, anlamı kutup, doruk, zirve anlamlarında kullanılır. Yani büyük zirve, doruk, kutup anlamına gelir.</p>

Aslında, ilk önce teşkil eden ideogramlarda (Türk tamgaları, Sümer ve Hitit yazıları vb), söz konusu şeyin söyleniş şekli (ses) değil, gösterdiği şekil (sın) önemli idi. Bu hal, yazının halklar arasındaki kullanım alanını genişleten bir tarzıdır. Buna göre dilleri farklı olsa bile birçok kabileler aynı bir yazıyı kullanmışlardır ki, en eski kemiklerde gördüğümüz, teşekkülünü tamamlamış, Türk tamgaları yerine otokton Çin halkının geliştirdiği yazı şeklinin (şekil 1) tutunmuş olmasının ana sebebi budur.

Şekil 1

Şek.4. Yin harebelerinde bulunmuş olan kemik ve kaplumbağa kabuğu üzerine yazılmış yazılar.
Haarmann,H. 1991; *Universalgeschichte der Schrift*; Zürich, s.107.

Han” zamanında (M.Ö.206 – M.S. 220) kançelerya yazısı “Lishu” gelişmiş bulunmaktadır. Çin’de kitap baskılarında kullanılmakta olan Kaishu ise M.S. 500’lerde teşekkül etmektedir. Bugün ise Kuzey Çin diline dayanan genel bir dil yaratılmaya çalışılıyor. Putongxua veya Mandarin dili denilen bu dildeki yazı işareti (Tamga) sayısı 47.000 civarındadır. Çin’de kağıt üzerine yazı yazılmaya M.S. 2.yüzyıl başlangıcında başlanılmış bulunmaktadır.” (Mirşan, K. At-Oy Ögüntün Eminis, s, 61.)

Yani anlıyoruz ki, Çinliler yazıya M.S. 2.yüzyılda geçmiş bulunuyorlar. (Bayerl, G,-Pichol, K. 1986; Papier-Product aus Lumpen, Holz und Wasser;Hamburg)

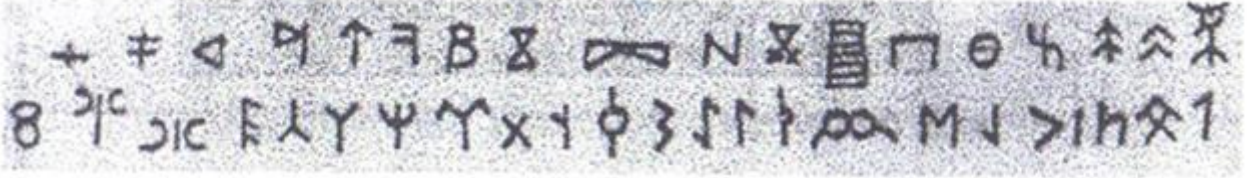
Çinlilerin kendi savaş sanatlarına dair en eski kaynak olarak gösterdiği Sun Tzu’nun kaleme aldığı iddia edildiği, “Savaş Sanatı” nda ne yazıyor.

“Savaş sanatının kadim Çin’in İ.Ö. 5.yüzyıldan 3.yüzyıla dek süren Savaşan Eyaletler döneminde yazıldığı aşikardır. (Thomas, Clearly, Sun Tzu, Savaş Sanatı, s,41)

Henüz yazıyla buluşmamış bir milletin bir vatandaşı, savaş sanatıyla ilgili nasıl eser yazabilir. M.Ö. 5. yüzyıl, M.S 2.yüzyıl arasında 7 yüzyıl var. Bu çarpıklığı daha iyi anlayabilmek için, Çin tarihini biraz daha tanımak gerekir.

“Türkler Çinlilerden en azından 500 yıl önce bile fırça kullanarak kağıda yazı yazmış bulunuyorlar. Kemik ve bronz üzerine yazılı en eski Çin yazıları arkeologlar tarafından Shang M.Ö. 1766-1122 ve Chou M.Ö. 1122-255) saltanatları çağlarına ait olarak değerlendirmektedirler (Mokusen Miyuki 1972; *Kreisen des Lishtes Weilheim*, s,14ç). Ancak bu yazılar şekil 2’te görüldüğü gibi tamamı Türk tamgalarından ibarettir.

Şekil 2

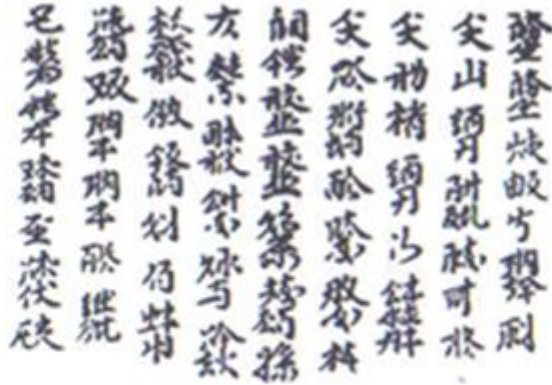
Şek.3. İlk Çin yazılarındaki Türk tamgalkarı.

Hopkins, L.C. 1911; *Chinese Writing in the Chou-Dynastie in the Light of Recent Discoveries—in the Journal of the Royal Asiatic Society, London; sahife 1025.*

Terrien De Lacouperie, 1894; *Beginning of Writing; London; sahife 35.*

Erken Türk tarihine göre, bugünkü Çin'in Büyük Okyanus kıyılarında ÜÇ OK UDURIKIN (3 ok ırkı) OT-OZ TATAR, KİTAN, TATABI, boyları yaşamış olduğuna göre bu yazıyı (şekil 2) geliştirenler de OK'lar yani Türklerdir. Nitekim şekil 3' te gösterilen yazıda Kitanlara (Bugünkü kullanılan şekliyle Kitaylara) aittir. Akira Nakanishi ise, Orta İl'deki (barbar-tabıgaç) Ying İmparatorluğu yazısının M.Ö. 1.400 yıllarına ait olduğunu söylüyor.

Şekil 3

Deşifre edilememiş Qitañ yazısı.

(10'uncu yüzyıl, Liao İmparatorluğu, bugünkü Çinin kuzeyi).

Nakanishi, A. 1980; *Writing Systems of the World, Tokyo; p.96; ISBN 0-8048-1654-9.*

M.Ö. 15.02.522 tarihinde, Eçim kağan1 (Kangım Kül-Bige Kağan) döneminde yazılmış, Dr. M. Aurel tarafından İç Türkistan'ın Tun Huang Kenti Bin Buda mağaralarında bulunmuş 114 sayfalık İRAK BİTİK (Iraklıklar yazılımı) adında sarı kâğıtlara yazılmış bir kitap bulunmuştur. Bu kitabın aslı British Library müzesinde OR 8218/161 numarasıyla saklanmaktadır. Bu kitap Sayın Kazım Mirşan tarafından okunmuştur. Eğer Sun Tzu, savaş sanatı kitabını M.Ö. 5. Yüz yılda yazdıysa ki o dönem Türkler yazıya çoktan geçmişler, Sun Tzu ya Budist bir Türk'tür ya

Çinlilerin uydurduğu hayali bir yazardır ya da Çinlilerin yazıya geçtikleri M.S. 2. Yüzyıldan sonra kaleme alınmış bir yazıdır. Çünkü söz konusu dönem Türklerin 2. Hanedanlık kağanlarının İl-Etiriş Kağan (M.Ö. 565 – 538), Eçim Kağan-1 (M.Ö. 536 – 525), Ökül Tigin (M.Ö. 524 – 514), Kangım Türük Bilge Kağan-2 (M.Ö. 512 – 494) ve Eçim Kağan-2 (M.Ö. 493 – 490) dönemidir. Bu dönemden sonra 3. Hanedanlık dönemi başlar. Özellikle Kangım Türük Bilge Kağan-2 hükümdarlığında Çin diye bir devlet yoktur, oraya sancak valisi (Buga Turkan) atanmıştır. Bu dönemden 700 yıl sonra Çinliler yazıya geçmişlerdir. Böyle bir kitabın Çinliler tarafından yazılması mümkün değildir.

Irak Bitik kitabı dönemin BİŞ-BOLIK kentinin bilginleri OK Türkleri tarafından, tarih, coğrafya, devlet yönetimi, gelenek, din, ahlak, astrofizik, felsefe ve sosyoloji alanında, bilmece tarzında yazılmış, çok ilginç bir kitaptır. Sayın Kazım Mirşan'a göre bu kitap ders veya imtihan kitabıdır.

Şekil (3) teki Kitan yazısı ve kitabın başka sayfalarında yer alan kırmızı mürekkeple yazılmış Kitan yazıları henüz deşifre edilememiştir. Söz konusu kitapta Kitan Türkleri için OK' lar tabiri kullanılmaktadır.

Bu yazı şeklinden de anlıyoruz ki, Çinlilerin yazısını Kitan Türkleri bulmuştur. Lakin bu dönemde Çin hala henüz yazıya geçmiş değildir. Yazıya geçememiş Çinli bir filozofun Sun Tzu adında bir kitap yazması mümkün değildir.

“Sun Tzu Savaş Sanatı” kitabının 29. sayfasında şöyle yazıyor:

“Tao – Te Ching’in felsefi ve siyasal düşüncesiyle bezeyen savaş sanatı genellikle gölgede kalmış, yarı-efsanevi bir yazara yakıştırılan bir aforizmalar topluluğu oluşu bakımından da bu büyük Taocu klasiği andırır. Bazı Taocular, Tao-Te Ching’i tümüyle özgün bir eser olmaksızın, yazarı tarafından derlenip geliştirilmiş bir örfün aktarımı olarak görürler, aynı durum savaş sanatı için de geçerli olabilir.”

Diyerek devam ediyor. Yani Çin savaş sanatları, kendi içinde “Savaşan Eyaletler Dönemi”nde ele alınmış, Çin savaş sanatlarının temeli olan bir başlangıçtır. Türklerin Çinlilere Orta İl (barbar-tabıgaç) dedikleri, yazıyı bile bulamamış, tersine ideogramlar dönemini yaşayan, medeniyet olamamış Çinliler, savaş sanatına, felsefeye dair eserler yazmışlar. Sanırım Türklerin tarihini Çin tarihi olarak, kendilerine yamamışlar.

“Sun Tzu Savaş Sanatı” kitabında üzerine özellikle vurgu yapılan “Savaşan Eyaletler Dönemi” ilginçtir. Konfiçyüz’ün bu dönemde yaşadığı iddia edilir. Kendisinden birçok öyküler aktarılır. Hatta Konfiçyüz’ün yaşadığı dönem, WEI dönemi olarak adlandırılır. Bu dönem M.S. 500’lü yıllardır. Oysa Konfiçyüz kendi iddialarına göre M.Ö. 4. yüz yılda yaşamıştır. Nedir bu savaşan eyaletler dönemi? Bu dönemde Çin’in doğusunda yani Büyük okyanus kıyılarında OK UDURIKIN YIŞ (OK Yönetimi bünyesi, Ot-Oz Tatar, Kitan ve Tatabı boyları), başka bir OK yönetim bünyeleri olan Kuzeyde UÇ – UÇU Türk boyları yaşamaktadır.

Bu arada Konfiçyüz ve Budha (Buda) konusuna birkaç cümleyle değinmek istiyorum. Türk bilim adamlarından M.Ö. yaşamış olan KOLUTI ATSANG (Kolutı=Dekan), Türklerin fizik-astrofizik ile ilgili ilmi çalışmalarını TOLPI-TÜZÜN (tertip, düzene sokma) yaparken, Buda (M.Ö. 563-483), Konfiçyüz (Kung-Futsı =M.Ö. 551-478) gibi insanların, Türklerin ilmi çalışmalarını saptırdıklarını, fizik-astrofizikle hiç ilgisinin kalmadığını ifade etmektedir. Bu tür

insanlar için ÖDÜĞÇİSİZ ADINLAR, yani mesnetsiz, dayanaksız varlıklar olarak nitelemektedir.

Bu kısa bilgiden sonra konumuza dönelim.

Oysa olayların geçtiği WEI (Ög-İl) M.Ö. gelişen olaylardır. Bilemedikleri bu döneme ait yazdıkları tarih ise öykümsü, efsanevi, kulaktan kulağa söylenceler olarak gelmiş (çünkü yazıya geçmemişlerdi), asılsız hikâyelerdir. Savaşan eyaletler döneminde, M.Ö. 542' de İl-Etiriş Kağan, Türk Devletinin tarihi yazılmak üzere, Başkent Urkun-Bolık'ta bir taş KAGANIG BOLBOL diktirir. Bu taşta Türk devletinin bütün halklarının tarihleri yazılır. İlk olarak İl-Etiriş kağanın eylemleri yazılır. Bu kağan Büyük Okyanus (Bugünkü Çin'in okyanus kıyıları) kenarlarına ilerleyerek Çinlilerin (Tabıgaçların) çıkar alanlarını ele geçirmiştir. Bu zamanlarda 200 civarında klandan müteşekkil olduğu tahmin olunan Çin, Türklere karşı koyabilecek güçte değildir. Bu kıyılarda yaşayan ÜÇ OK UDURIKIN (3 ok ırkı-Türk boyu) , OT-OZ TATAR, KİTAN, TATABI boyları, İl-Etiriş'i alkışlarla karşılarlar, tabıgaçların (Çinlilerin) elinden kurtardığı için. Bu dönemde Türklerin buralarda kurduğu 27 şehir bulunmaktadır. (Mirşan, K. 1991; Bolbollar, s.26 ve Erken Türk Devletleri ve Türük-Bil, s.63) Sanırım bahsettikleri eyaletler bu yerleşim yerleri olsa gerek.

W. Eberhard şöyle diyor:

“Modern araştırmalar, yalnız bu raporların muahhar zamanlarda uydurulmuş olduklarını değil, böyle hikayelerin neden yazıldıklarını da gösterdiği gibi, eski kronolojinin yanlış olduğunu ve eski zamanlarda yazılan tarih kitabının bütün tarihlerini M.Ö.900 yılına indiren yeni bir kronolojinin kabul edilmesi gerektiğini de meydana koymaktadır. Şurası muhakkak ki, modern arkeoloji Çinin eski çağlar hakkındaki rivayetlerini ve raporlarını tamamı ile çürütmektedir. Arkeoloji M.Ö. 3. bin yılda mevcut olduğu iddia olunan böyle yüksek bir kültürün hiçbir izi görülmediğini, ancak M.Ö. bin yılından itibaren bir Çin kültüründen bahsedebileceğimizi göstermiştir. (Eberhard, W. 1987, Çin Tarihi, Ankara, s.12)

Meydan Larosse (1970, 3,s.242) şöyle yazıyor:

“Eski Çin tarih yazarları, tarihlerinin başında, çok uzak devirlerde hüküm sürmüş sayılan hükümdarları anarlar. Bunları, birçok teknikleri ve kurumları icat etmiş olan, bilginler olarak gösterirler. Bu tarihçiler, gerçekte akılcı ve ahlakçı bir görüş ile bu hükümdarların masallaşmış yanlarını ne kadar silerler ise silsinler, gerçekte bunlar birer masal kahramanıdır.”

Moğolistan Türk tarih yazılarına göre “TABİGAÇ” ismi verilen Orta-İl (Çin), Türk devletinin güneyindedir. Orta-İl'in doğusunda ise yukarıda bahis ettiğimiz gibi OK-UDURIKIN YIŞ Türk yönetimi bulunmaktadır. Bugün Çin medeniyeti diye isimlendirdiğimiz her şey burada başlamış ve kurulmuştur. Nitekim günümüz turistleri Çin Medeniyeti (?) eserlerini görebilmek için OK UDURIKIN YIŞ'A gelirler.

Diğer taraftan Yoluğ Tigin'in (Saray tarihçisi) açıkça belirttiği gibi Orta-İl (Çin) barbardır, fakat sonradan onlar medeni OK'lar üzerinde hakimiyet kurmuşlar. Tıpkı, Romalıların Büyük Etrüsk Medeniyeti, Yunanlıların Pro-Grek Medeniyeti, Arapların Pro-Mısır Medeniyeti ve Rusların Büyük Türk medeniyeti üzerinde kurdukları imha edici hakimiyet gibi. (Mirşan, K. At-Oy Ögüntün Eminis, s,63)

Yukarıdaki olay bugünkü Çin'in okyanus kıyılarında yaşayan Türk boylarıyla (Ot-Oz Tatar, Kitan, Tatabı) ile ilgilidir. Çinliler bu kıyılarda yer alan Türk boylarıyla sürekli bir didişme halindedir. Ancak bu dönemde Çinliler yazıya geçmemişlerdir.

Türk tarihi, yukarıdaki ifadeleri belgelerle açıkça sergilemektedir.

Çin tarihi ancak M.Ö. 700'lerden başlar. Ondan önceki tarih Çinlilere değil, ÜÇ OK UDURIKIN (3 Türk boyu) OT-OZ TATAR, KİTAN ve TATABI'ya aittir. Bunu "Han" saltanatı çağına ait tarihçilerin bilebilmeleri imkânsızdır. Çünkü ellerinde hiçbir yazılı belge bulunmamaktadır. Buna karşılık Türkler, M.Ö. 800 yıllarından başlayarak, bugün Çin diye bildiğimiz ülke halkları hakkında (İsa'dan önceki çağlarda) devamlı olarak yazmış bulunuyorlar.

Çinlilerin Türkler hakkında yazdıklarına gelince, onlar Türkleri hakiki anlamda ancak İsa'dan sonraki çağlarda tanımışlardır. Kendi tarihlerini de İsa'dan sonra yazmaya başladıklarına göre, İsa'dan önceki çağlarda yaşamış Türkler hakkında (OK'lardan) duyduklarını da İsa'dan sonraki çağlara sıkıştırmaya çalışmışlardır. Yani, Çinlilerin Türkler hakkında anlattıkları yarı hakikat yarı masaldır. Buna ek olarak, Çinlilerin Türkçe sözleri telaffuz edememelerini, bunların çoğunu Çince olarak söylemeyi tercih ettiklerini ve hadiseleri Çinli gururunu okşayacak şekilde dile getirdiklerini görürüz. Bu durum, Türkler hakkındaki Çin haberlerini çözülemes muammalar haline getirmiş oluyor. (Mirşan, K. At-Oy Ögüntün Eminis, s,64)

Doğu Türkleri hakkında Çinliler tarafından yazılmış olan bütün haberleri "Doğu Türkleri tarihi hakkında Çin haberleri (1958 Wiesbaden)" isimli kitabında toplamış olan Çinli bilim adamı Liu Mau-tsai, Kuzey Wei (M.S.386-534), Batı Wei (M.S. 535-556), ve Kuzey Chou (M.S. 556-581) zamanlarına ait bilgileri sıralıyor. Verdiği en eski bilgi Choushu'ya aittir. Bu bilgi bizim türeyiş destanı olarak bildiğimiz efsanevi bilgidir.

Bundan dolayı, Türk tarihçilerinin Çin arşivlerine dayanarak Türk tarihini belirleme çalışmaları kendilerini çıkmaza sokacağı gibi, anlaşılmayan bir Türk tarihi ortaya da koymuş olacaktırlar. Çinliler bizim tarihimizi yazamaz ama bizim tarihimizden alıntılar yaparak, kendi tarihlerini oluşturmuş ve masallarla süslemişlerdir.

Türk inanç sistemini (Tek Tanrı inancı) terk ederek Budist olup, Çinleşmiş olan Türklerin tarihi bugün Çin tarihi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunu biraz daha açarsak;

Buna göre evveleminde, Türkler ile Çinliler arasındaki ilişkiyi M.Ö. 880'lerden sonraları olarak başlatabiliriz. Çünkü burunlarının dibine kadar gelmiş olan Türklere karşı UYUŞIL ÖGÜZ (Huang Ho nehri-sarı nehir)'ün büyük kıvrımı arasındaki dağlık arazide, yalnız doğudan değil, bu sefer batıdan da sıkıştırılmış olan Çin devletinin (M.Ö. 350) o zamanki halkı (yani Çinlilerin ataları) kendilerini toparlama durumunda kalmışlardır. Eberhard'ın M.Ö.900 ve 1000 yıllarını ve Haarmann'ın M.Ö.700 yıllarını ele alışları doğru tarihtir. Çünkü Türklerin TABIGAÇ dedikleri (Orta il, pro-Çin) kültürü, bilhassa bu günkü Çin yazısının esası, ancak bu çağlarda gelişmeye başlamıştır. Ondan önceki çağlarda tarih sahnesinde Çinliler değil, OQ' lar (Oq Türkleri) bulunuyordu. M.Ö.3000 veya 2953 veya 2697 veya 2205 yıllarından başlatılan ve Chou (M.Ö.1122-255) saltanatı ile devam eden, bu halkın Türk tamgalarına dayalı kültürü, bugün "Çin medeniyeti" olarak yorumlanan, cihan şumul (Yani yeryüzündeki bütün medeniyetlerin atası olan) bir kültür ve medeniyettir. Yani Çinlilerin kendilerine yamadıkları kültür, OQ Türklerinin kültürüdür. (Mirşan, K. At-Oy Ögüntün Eminis, s,63)

Savaş sanatlarının atası olarak bilinen Çin Kung-Fu'sunun çıktığı Shaolin Temple (Tapınak), Çin'in kendi anlatımına göre hikayesi şöyle:

“Henan (Honan) Eyaleti'nin kuzeyinde bulunan ve 13 hanedana başkentlik etmiş, Luo – Yang şehrinde M.Ö. 495 yılında Kuzey Wei hanedanı Taihe döneminde inşa edilmiş. Ming döneminde ise imparator karşıtlarının ve Japonların saldırılarına karşı 1000 Shaolin rahibi asker olarak görev yapmış. Ancak, tapınak King Hanedanı döneminde yasaklanmış. Rahiplerin korumasına rağmen bir imparatorun ordusu tarafından yapılan saldırılarda tapınağın önemli bölümü yanmış. Shaolin-Chuan'ı (Shaolin Boksusu) Shaolin temple'ı M.Ö. 5. yüzyılın sonunda, Batu adında bir keşiş, Hindistan'dan Çin'e gelip kurmuş ve yaymış.

http://en.wikipedia.org/wiki/ShaoLin_Monastery

http://www.shaolin.org.cn/templates/EN_T_new_3list/index.aspx?nodeid=315

M.Ö. 5. yüzyıl döneminde bugünkü Henan (Honan) eyaletinin olduğu yerde kimler yaşıyormuş bunu öğrenelim ve yukarıdaki hikayede bazı noktalara da dikkat çekelim.

KANGIM TÜRÜK BİLGE KAGAN (M.Ö. 494) At yılında ölünce, artık Çinliler YUĞ merasimine ve de bitik taşta yazılanlar (Tarihi Bolbol) için noter (Barık-İtgüçü) olarak da çağırılmazlar. Çünkü, Çin artık Türuk-Bil (Türk devleti) sınırları içinde bir vilayettir. Bu dönemde Türk Kağanı Kangım Türuk Bilge kağanın oğlu OGUN TURKAN'DIR. (Mirşan, K. At-Oy Ögüntün Eminis, s,65)

Yani M.Ö. 5. yüzyılda Shaolin tapınağının olduğu Henan vilayeti dahil Çin, Türklerin hakimiyeti altındadır. Çin'in burada kendine ait bir tarihinin olması mümkün değildir. Buna bir kanıt daha;

Pekin'in 450 km güneyinde, bugünkü Anyang'da bulunan Yin iline ait kemik üzeri yazıları (Şekil 2) yine Türk tamgalarından ibarettir. Anyang şehri Henan (Shaolin Tapınağı) eyaletinin kuzey sınırına yakın yerde bulunmaktadır. Devam edelim.

35o kuzey enlem, 110o doğu boylamın birleştiği Huang Ho nehrinin (Sarı nehir- Türkler o dönemde UYUŞIL-ÖGÜZ diyorlar) keskin kıvrım yaparak kuzeye yöneldiği yerden itibaren, Çin devleti ile Wei devleti arasında kuzey batıya bir büyük duvar uzanır. Yani Wei Krallığı kendilerini Batı barbarlarından (Çinli akınlarından) korumak için bir duvar (set) inşa etmiştir. Bu Wei krallığı Türklerin ÖG-İL (Krallık Halkı) dedikleri bir krallıktır. Diğer taraftan, yukarıda tarif ettiğimiz noktada Wei duvarı sona erer ve yerini Huang Ho (sarı) nehrinin kıvrımına bırakır. İşte, Türkler Çin'e (Tabıgaç) bu noktadan girmişlerdir. Bitik taşta SUB-USUZ geçtik deyimi bunu ifade ediyor.

SUB-USUZ (Su savunması) deyimi Çin tarihinde de vardır. Büyük duvarın Pekin'in 415 km doğusunda ve Mançurya'dan Kore'ye giden yol üstündeki ucu olan müstahkem mevkiye Çince SHAN HAI KUAN (Dağ-deniz savunması) denmektedir. Yani USUZ Çince KUAN demektir. (haritaya bakınız)

Bugünkü Çin'deki uzun duvarın (set) ne zaman yapılmaya başlandığı tam olarak bilinmiyor. Başlangıçta bu duvar UÇ-UÇU, OK, OĞUZ ve TABIGAÇ beyleri tarafından lüzum görüldükleri yerde inşa olunan USUZLAR (Savunmalar) halinde idiler. Bu USUZ inşaatlarının birincisinin M.Ö.656 yılında, bugünkü Henan (Honan) Vilayetinin güneyinde UÇ-UÇU (Çince Chu) Türk devleti tarafından güney kavimlerine karşı inşa edildiği bilinmektedir. M.Ö. 5. yüzyılda OK Türklerinin (Çince Chi devletinin) bugünkü Shantung kuzeyinde bir USUZ inşa ettiğini görmekteyiz. Ancak yukarıdaki bilgiler bize bu duvarın M.Ö. 501 yılında da var olduğunu kanıtlıyor. (Mirşan, K. At-Oy Ögüntün Eminis, s,65)

Shaolin Tapınağının olduğu Henan (Honan) vilayetinin bulunduğu bölgedeki Türk devletine UŞUNTUNG-UYUZ (Birleşik devlet) deniliyor ve Huang Ho (sarı nehir, Türkler UYUŞUL ÖGÜZ diyorlar) nehrinin aşağı kısımlarına kadar gidiyor. Bu dönemlerde buralar Çinlilerle meskun değildir. Çünkü o dinemdeki Çin (Tabığaç) devleti bugünkü Çin'in Şensi bölgesindedir. (Mirşan, K, Bolbollar 2008, s, 20) (haritaya bakınız)

Shaolin Temple (Tapınak)'ın yapıldığı ve Kung-Fu'nun oluştuğu tarihte orada Çinlilerin değil Türklerin yaşadığını görüyoruz. Ayrıca Wei krallığının (ÖG-İL) Çin devleti içinde değil, müstakil olarak TÜRÜK-BİL'e (Türk devletine) bağlı bir devlet olduğunu da görüyoruz. Yan, WEI devleti Çin tarihi içinde bir devlet değil, Çin'e komşu müstakil bir devlet ancak, Çin bu devleti kendi sınırları içinde, kendi tarihinin bir parçası olarak gösteriyor. Wei krallığının Shaolin Tapınağını (Kung-Fu'nun dünya merkezi) inşa etmesinin ve desteklemesinin sebebi de yukarıdaki tarihi bilgilerden anlaşılmaktadır. Çin saldırılarına karşı korunmak için. Yazımıza devam edelim.

Çinlilerin M.Ö. 249 yılına kadar Wei devletini zapt etmelerinden sonraki Çin saltanatı (M.Ö: 221-207) çağında ise, USUZLAR (savunma duvarları) birleştirilerek, Büyük Duvar (Çin setti?) oluşmaya başlamış bulunuyor ki bu çalışmalar "Han" saltanatı (M.Ö.206-M.S.220) ve ondan sonraki saltanatlar çağında da devam ettirilmiş bulunuyor. Çin tarihi "Han" saltanatı çağında (M.Ö.206-M.S.220) yazılmaya başlanmış, fakat Çinli tarihçiler M.Ö. 3.000 yılına kadar olan çağdaki mitolojik krallardan bahsetmişlerdir.

- Odijk, P. 1989; *The Ancient World; The Chinese; Englewood Cliffs, Silver Burdett Pres.*

- Waterlow, J. 1994; *Looking Into the Past; The Ancient Chines; New York, Thomsen Learning.*

- Blunden, C.-Elvin, M. 1983; *Cultural Atlas of China, New York, equinox.*

Hindistan'dan gelen kurucu keşişin adının da BATU olması ilginçtir. Çünkü o dönemlerde Tibet ve Hindistan'ın kuzeyinde BÜ-KİSİLER olarak adlandırılan OK ve AT-UKUZ ERİSİN (Dokuz Oğuz Ersin) Türkleri yaşamaktadır. Bunlar Türuk-Bil federasyonu içindedirler. (Mirşan K, Bolbollar 2008, s,10)

Yukarıdaki bilgilerden öğreniyoruz ki, Tibet'te Ok Türkleri yaşamaktadır. Batu sözcüğü Türkçedir ve sırlı, gizli, gizemli anlamına gelir. Çince' de bugün bile BATU kişi ismine rastlanmamıştır. Bugün Budist olan Nepal'de birçok erkeğin ikinci adı Bahadır'dır. Shaolin tapınağını ve Kung-Fu savaş sanatını kuran keşişin büyük ihtimalle Budist Türk olduğunu düşünmekteyim. Hindistan'dan değil Tibet'ten geldiği ihtimali daha yüksektir.

Shantung ovası, Henan (Honan) vilayetinin doğusundadır. Kül-Tigin abidelerinde Şantung ovasını Türuk-Bil devletinin doğusu olarak vermektedir. Buradan da anlıyoruz ki, söz konusu dönemlerde bu coğrafyada Türkler yaşamaktadır.

Sonuç olarak, savaş sanatlarının atası Çin değil, Türkler midir? sorusunun cevabı, Türk dininden ayrılıp Budist olmuş, Çinleşmiş Türklerdir. Bu Türk boylarının Budist ve daha sonra asimile olup Çinleşmesi, savaş sanatlarının atalarını Çinliler yapmakla kalmamış, büyük bir Türk tarihinin 6. yüz yıla kadar olan dönemlerini masalcı Çin tarihçilerine bırakmıştır. Efsanelerle, masallarla dolu Çin tarihinden maalesef Türkistan tarihini öğrenmek için Çin arşivlerini açmalarını bekliyoruz. 6. yüzyıla kadar bir avuç olan Çin, Büyük okyanus kıyılarında ÜÇ OK UDURIKIN (3 OK ırkı), OT-OZ TATAR, KİTAN, TATABI, kuzeyinde UÇ-UÇU, OK, OĞUZ boylarının Çinleşmesiyle bugünkü nüfusa sahip olmuşlardır. Batısında İKİTİ-ETİGMİŞ BİL (Doğu Göktürk(!) Kırgız ve oğuzlar) Türk boyları vardır. Bugün Kansu, Şincan bölgelerinde Uygurlar (?) diye tanımladığımız Müslüman Türkler üzerinde asimile çalışmalarını bu Müslüman Türkleri de diğer boylar gibi Çinleştirmeye çalışmaktadırlar. Bu arada şunu da belirtmek gerek KANGİM TÜRÜK BİLGE KAGAN, İKİTİ-ETİGMİŞ BİL (Kırgız) kağanıdır. İlginçtir, Çinlilerin kendi tarihi verilerine göre Shaolin Temple' ın kuruluş yılı, KANGİM TÜRÜK BİLGE KAGAN M.Ö 494' te öldükten 1 yıl sonrasına denk gelmektedir.

Bitik taşlarda Çin için "Orta-İl" ifadesi de ilginçtir. "Orta-İl, orta devleti demektir. Çünkü o dönemde Çin'in doğusu, kuzeyi, batısı ve güney doğusu Türuk-Bil'e bağlı Türk koşma devletleri ve boyları ile sarılmıştır. Etrafı Türk yerleşkeleriyle dolu olan Çin'e, bundan dolayı "Orta-İl" denmiştir. Çin, etrafındaki Türk devletleri kağanlarının bıraktıkları yazılı metinlerin, bitik taşların bilgilerini kendi tarihlerine dönüştürmeyi başarmışlardır.

Çin'in batısı dinsel değişime ayak uydurmayan Türk bölgeleridir ve Çinlilerle uzun yıllar mücadeleyi yürüten Türk boylarıdır. Lakin Türk dünyası sahnesine bu kez Rusya girmiş, Türk topluluklarını, Altay, Tatar, Uygur, Özbek, Kazak, Türkmen, Azeri, Saha-Yakut, Tuva, Çuvaş, Kırgız olarak ayrı milletlere bölmüş, Çinin asimilasyon mirasını daha da şiddetli devam ettirmiştir.

"Savaş Sanatı" kitabının yazarı "Sun Tzu" nun kitabında özellikle vurgulanan tarih M.Ö. 5. yüzyıllarda böyle bir eser yazmaları mümkün değildir. "Han" Saltanatı döneminde tarih yazmaya başlayan "Han" Saltanatı tarihçilerinin bu dönemi bilebilmeleri mümkün değildir. Bundan dolayı da Çinliler Türkleri hakiki anlamda M.S. çağlarda tanımaya başlamışlardır.

Çinlileri suçlamak en kolay yoldur. Oysa onlar siyaseten kendi çıkarlarına ve karakterlerine uygun davranmış ve bugün kabul edilen ama aslında sanal olan bir Çin medeniyeti (!) olgusunu gerçekleştirmişlerdir. Türk boylarının Çinleşmesinde, kimliklerini terk etmelerinde birinci sebebin din gerçeği olduğunu unutmamak gerekir. Bu sahneyi Türklerin İslam'ı kabul etmelerinden sonra da görüyoruz. Türkçe isimler terk edildi, Arapça isimler kullanılmaya başlandı. Türk bilim adamları ve bazı Türk komutanlar tarih sahnesinde Arap olarak anılmaya, yazılmaya başlandı. Çinleşen Türklerde de aynı sahneyi görüyoruz. Bitik taşlarda da çokça vurgu yapılan, Türkçe isimlerin yerine, Çinli isimlerin alınması gibi. Bir milletin İslam'ı tercih etmesi, dilini, milli kimliğini terk etmesini gerektirmez. Çünkü bütün dilleri, millet ve kavimleri yaratan Allah'tır.

USUNTUNG BOLIK (Pekin), BENGLİGİG TAĞ (Tian Şan dağ), TALUY (Kore denizi), OK UDURUKIN YIŞ (Kore ve Mançurya), UŞUNTUNG UYUZ (Çin'in büyük okyanus kıyıları), UÇUĞUY YIŞ (İç Türkistan), UYUŞIL ÖGİZ (Huang Ho-Sarı nehir), bu Urkunca yer isimleri Türklerin isimlendirdiği, yönettiği topraklardır. Bu topraklarda bugün Çin oturmaktadır.

Anlaşıldığı üzere görülecektir ki bir avuç Çin, bütün bir Türk tarihi üzerine oturmuştur. Türkçe (Urkunca) yer ve kişi adlarının Çince söylenişleri üzerinden kendine hem sözde bir "kadim medeniyet" meydana getirmiş; Kitan alfabesini kendine mal etmiş; Türklerin 12 hayvanlı takvim sistemini çözemediği için, benzetmeye çalışarak 10 hayvanlı takvim icat etmiş ve bugün dev bir ülke olmuş. Türklere ise dünyada göçebe millet olarak aşağılanır ifadeyle yer verilmeye çalışılmıştır. Bu algının oluşmasında İslam Öncesi Türk tarihçilerinin de rolü yadsınamaz. Elbette Çin, oturduğu medeniyetin kimlere ait olduğunun meydana çıkmasını istemez. İslam Öncesi Türk tarihçileri Çin arşivlerinden çok şey bekledikleri sürece.

Türklerin medeniyeti üzerine oturmuş bir Çin'in, savaş sanatlarının atası olduğunu kabul etmek dolayısıyla benim açımdan kabul etmek mümkün değildir. Çinleşmiş Türklerin Çin'e katkıları bugün ki Çin'i, tabiatıyla "kadim Çin medeniyeti" algısını meydana getirmiştir.

Türk adının birleştirici olabilmesi, Türk adın etimolojisinin ortaya konması, İslam Öncesi Türk tarihinin iyi bilinmesi, öğretilmesiyle mümkündür. Yoksa siyasetçilerin söylevlerinde etnik temelli (!) ifade edildiği, İslam Öncesi Türk tarihçilerinin kıllarını kıpırdatmadığı sürece, art niyetli soysuz güruhların ellerini kuvvetlendirmeye devam edecek, İslam adı altında birilerinin Araplaşma, birilerinin Avrupalı olma gayretlerine destek verecektir. Çinleşmiş Türklerin Çin'e yaptıkları katkılardan ne farkı var.

Konumuza dönersek, böyle bir genel düşünce (Konsept) içinde savaş sanatlarının atasının Çin olmadığı gerçeğini ortaya koymak ne kadar etkili olabilir, içselleştirilebilir, kabul görür.

Ama buna rağmen, birileri bu gidişe karşı mücadele vermeli. Biz bu mücadelenin içinde Sayokan ve Yesüken ile var olanlardanız.

Dünya’da ve ülkemizde savaş sanatlarının atası olarak kemikleşmiş Çin’in varlığı içinde, Türk Savaş Sanatı-Sayokan ve Türk Kılıç Sanatı-Yesüken ne anlam ifade eder? Bu kemikleşmiş anlayış ve kabul nasıl kırılabilir? Bu ülkelerin sanal tarihlerini ve kahramanlarını hayranlıkla ve bir görev anlayışıyla ülkemize getiren antrenörlerin (istisnalar var) ve hatta devletimizin Türk savaş sanatlarıyla ilgili çalışmalarımıza sırtlarını dönmeleri kadar doğal bir duruş olabilir mi?

Burada İslam öncesi Türk tarihçilerine büyük görev düşmektedir. İstisna bilim adamlarını tenzih ederek, Avrupalı bilim adamlarının Türk tarihi ile ilgili çalışmalarını kopyalayıp, yapıştirarak, aynı şekilde Çinin arşivlerine önem atfedip, Çinin bizim hakkımızda hikâyeleştirdiği Türk tarihine inanmamız, en basitinden savaş sanatları alanında bizleri yıllardır çaresiz bırakmıştır.

Savaş silahlarının icadı, kullanımı, savaş sanatlarında taktik ve stratejik kabiliyeti konusunda Avrupalı, Çinli, Arap birçok bilim adamının methiyeler düzdüğü Türk Milletinin silahsız savaş sanatı eğitimi konusunda donanımsız olması düşünülemez.

Doç.Dr. Sayın Erkan GÖKSU’nun, “Türk Savaş Sanatı”, “Türk Kültüründe Silah” ve “Okla Yükselen Millet” başlıklı değerli kitaplarından öğreniyoruz ki, savaş sanatlarında kültür oluşturmuş bir milletin, Çinlilerin, Japonların, Korelilerin ve Tayland’ lılar yanında esamisinin okunmaması düşündürücüdür.

Bir milletin savaş sanatlarındaki kabiliyetleri, oluşturduğu kültür, bir mirastır ve binlerce asır öncesinden oluşmaya başlamıştır.

Sun Tzu’nun “Savaş sanatı” kitabı, savaş sanatlarının çıktığı Shaolin Temple ve kurucusu Mong Batu’yu tarih içinde gerçek yerine oturttuğumuz zaman anlıyoruz ki, Çinlileşmiş, Budist olmuş Türkler, Çin’in dünya üzerindeki tarihi, sosyal, toplumsal, ekonomik duruşlarına omurga oluşturmuşlar. Çinliler bu omurga üzerinde saltanatlarını devam ettirmekteler.

Spor alanlarına taşınmış, sinema sektörüne konu edilmiş olan Çin savaş sanatlarıyla rekabet edebilmek için öncelikle Türk tarihçilerinin desteğine, devletin sahiplenmesine ve Türk milletinin teveccühüne gereksinme vardır. Bu yanlış algıyı başka türlü değiştiremeyiz.

Sayokan, “kağanların ve savaşçıların yolu” cümlesindeki sözcüklerin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir çalışmadır. Sayokan’ı tarihin derinliklerinde aramak yerine, savaşçı bir milletin genlerinde olan alplığın, silahlı, silahsız savaş sanatları üretebileceğine, üretilen çalışmaların kültürleştirme oluşturacağına inanarak desteklemek gerekir.

Sayın Kazım Mirşan’ın çalışmalarıyla gerek Sun Tzu’nun kitabının efsane olduğunu, gerekse Çinlilerin savaş sanatlarında üzerine oturduğu mirasın Türklere ait olduğunu anlayabildik. Sayın Erkan Göksu gibi hocalarımızın çalışmalarıyla da Türklerin savaş sanatlarına dair potansiyelini, ortaya koydukları kültür ile milli karakter analizlerini yapabilmekteyiz. Bu hakikatle, uzak doğu ülkelerinin savaş sanatlarında dünya üzerindeki egemen yapılarını kırmak mümkündür. Belki bugün değil ama Sayokan’a ve Yesüken’e sahiplenilmesiyle, okçuluğun geliştirilmesiyle, yıllar sonra savaş sanatlarında kaynağın Türkler olduğu gerçeği kabul edilir. Dilimiz, kültürümüz, inanç değerlerimiz dünya üzerinde açılacak binlerce okullarda yaşatılabilir.

Görüşmek dileğiyle

21 Kasım 2017

“Yabgu” Nihat Yiğit

Sayokan & Yesüken'in Kurucusu